

Andet afsnit (Livets kosmiske grundplan) – kapitel 7 (Verdensaltets kosmiske tilværelsesplaner) – Lektion 55

Tilværelsesplanernes karakteristika

10.

Vi skulle nu være rustede til at kunne foretage en gennemgang af de forhold, der karakteriserer de forskellige tilværelsesplaner. Emnet er naturligvis meget omfattende, og det vil derfor være nødvendigt at gå en del summarisk og skitse-mæssigt til værks, ligesom vi må nøjes med at koncentrere opmærksomheden om tilværelsesplanerne i relation til det organismeprincip, vi selv tilhører. Alligevel er det mit håb, at læseren må opnå et så fyldestgørende indtryk af de forskellige tilværelsesplaners særpræg, at disse virkelig kan blive til begreber for den enkelte.

Ved en første betragtning vil det være naturligt at begynde med det tilværelsesplan, der bæres af den første grundenergi i den evige energiorganisation, nemlig instinktenergien. Af grunde, som senere vil fremgå, skal vi imidlertid fravige denne fremgangsmåde og i stedet begynde med det tilværelsesplan, vi selv tilhører, nemlig dyreriget.

TYNGDEPLANET ELLER DYRERIGET

Andet kosmiske tilværelsesplan

11.

Da vort eget tilværelsesplan, dyreriget, bæres af tyngdeenergien, der er den anden grundenergi i den evige energiorganisation, vil det være naturligt at karakterisere dyreriget som det andet kosmiske tilværelsesplan. Og ligeledes er det korrekt at karakterisere det som tyngdeplanet.

Som følge af den omstændighed, at dyreriget også omfatter det jordiske menneskerige, vil det være nødvendigt at opdele omtalen af det i to områder, nemlig et der angår det rene dyrerige, der for øvrigt udgør dyrerigets første halvdel, og et der specielt angår det jordiske menneskerige. Dette udgør den sidste halvdel af dyreriget, hvorfor det også vil kunne karakteriseres som "det senere dyrerige". (Se skitsen lektion 20).

a) Det rene dyrerige

12.

Hvad der først og fremmest karakteriserer det rene dyrerige er, at det udgør et udpræget fysisk tilværelsesplan. Væsnerne optræder her i veludviklede fysiske organismer, der for de mere fremskrednes vedkommende er rigt udstyrede med fysiske sanser og manifestationsredskaber. Væsnerne i dyreriget er med andre ord for alvor blevet udviklede i den fysiske materie. I tilknytning hertil er de også i udpræget grad undergivet reinkarnationen. De er endvidere på få undtagelser nær tydeligt opdelt i køn, og deres kærlighedsliv former sig som parring. Deres interesser begrænser sig til at omfatte føde og afkom, og deres viljeførende kræfter er udpræget egoistisk betonedede, ligesom de tydeligt er dikterede af primitiv selvopholdelsesdrift.

Hvad der yderligere karakteriserer dyrerigets væsenstype er, at den opretholder sin fysiske organisme ved grov fysisk ernæring, der bygger på udnyttelse af det dræbende princip muligheder. Således

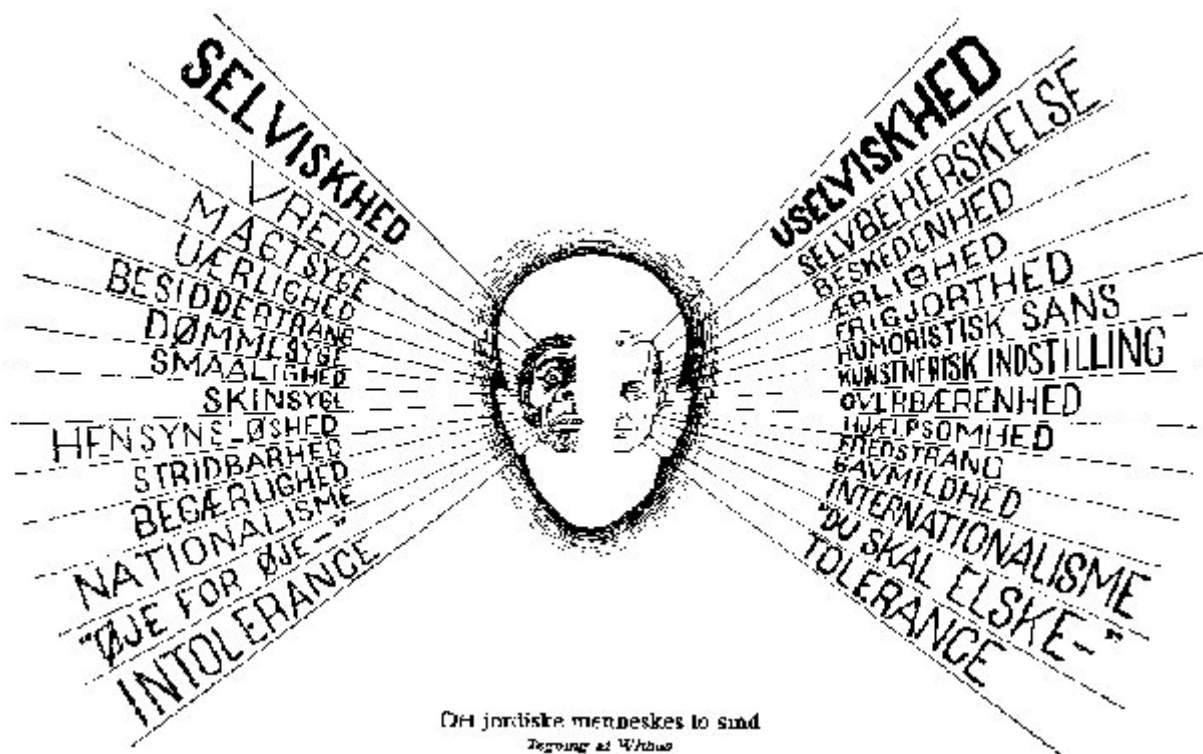
dræber og nedbryder de planteædende dyr alle mulige former for vegetabilier, mens de kødædende dyr for deres part dræber og nedbryder alle mulige former for animalier. Og endelig ernærer en lang række arter sig fra begge områder - altså både af animalier og vegetabilier. Det rene dyrerige er med andre ord et groft fysisk tilværelsesplan behersket af egoismens og det dræbende princips traditioner. Det er et tilværelsesplan, hvis kosmiske atmosfære måske klarest lader sig karakterisere ved begrebsdannelserne "den stærkeres ret" og "enhver er sig selv nærmest".

-At det forholder sig således, kan imidlertid ikke undre, hvis man betænker, at dyreriget først og fremmest bæres af verdensaltets tyngdeenergi - altså af det dræbende princips specialenergi.

b) Dyreriget som jordisk menneskerige

13.

Herefter kan vi rette opmærksomheden mod den senere del af dyreriget: det jordiske menneskerige. Som bekendt er også denne del af dyreriget præget af egoismens og det dræbende princips traditioner foruden af mange andre træk fra det egentlige dyrerige. Men samtidig begynder nye tendenser og strømninger at gøre sig gældende. Man bemærker en begyndende forfinelse af den fysiske organisme, og ligeledes iagttages tilsynekomsten af højere åndelige evner, hvoraf især intelligens gør sig bemærket. I tilknytning hertil vokser også kredsen af interesser, således at den foruden at omfatte faktorerne: føde, mage og afkom nu også begynder at omfatte en lang række supplerende emner af en i forhold til de førstnævnte mere eller mindre fjerntliggende karakter. I kølvandet herpå følger begyndende vanskeligheder indenfor den institution, der kendes som ægteskabet, ligesom -i tilknytning hertil -et mere omfattende kærlighedsbehov begynder at gøre sig gældende. Et kærlighedsbehov, der ikke blot søger sin tilfredsstillelse i parringen, men også i en almindelig værdsættelse af medvæsnerne i omgivelserne uanset hvad køn de tilhører. Endvidere ses tilløb til civilisation og højere samfundsdannelse med begyndende socialforsorg og formulering af menneskerettigheder. Kulturstrømninger gør sig gældende, og et stadigt voksende behov for at spekulere over livet og tilværelsen samt Guds eksistens og væsen kommer ind i verden. Der opstår religioner, filosofiske systemer, naturvidenskab, skoler for matematik og erkendelsesteori og meget andet, der markerer det jordiske menneskeriges adskillelse fra det egentlige dyrerige. Ja, læseren ved faktisk bedst selv, hvor omfattende og kompliceret den menneskelige verden er, samt hvor mange forhold den implicerer, der er totalt ukendte i det rene dyrerige. Men det er ikke desto mindre værd at erindre sig, at mennesket trods alt tilhører dyreriget. Det tilhører det ikke blot biologisk i form af sin tilknytning til en regulær pattedyrorganisme. Det tilhører det også i vid udstrækning psykologisk, nemlig i den udstrækning tendensen i dets viljeføring er egoistisk, og i hvilken det bejler til det dræbende princips muligheder. At være menneske i ordets højere forstand består nemlig ikke blot i at have rejst sig op på bagbenene eller i at kunne omsætte intelligensenergi. Det består derimod i med alle til rådighed stående evner, energier og talenter at være til udelt glæde og velsignelse for alt og alle i omgivelserne. Men heri mangler som bekendt det jordiske menneske endnu en del at kunne præster.

Om jordiske menneskes to sind
 Tegning af Wundt

-Som det fra Martinus side gang på gang har fundet sted, kan man ligefrem tale om, at det jordiske menneske besidder to sind eller mentale sider: en dyrisk side og en menneskelig side. Heraf er igen den dyriske side menneskets arv fra dets tidligere tilknytning til det rene dyrerige, mens den menneskelige side derimod er varsel om kommende tilknytning til et helt nyt tilværelsesplan, nemlig en verden, hvor der ikke findes skrig eller pine, men kun jubel og glæde: det rigtige menneskerige. Martinus karakteriserer i henhold hertil det jordiske menneske som en såret flygtning mellem to riger. Og de to riger, der tænkes på og som mennesket i ingen af tilfældene tilhører i renkultur, er altså til den ene side det egentlige dyrerige, og til den anden side det rigtige menneskerige.

Forestiller man sig det rigtige menneskerige som et vældigt hav, da kan man, som Martinus ofte har udtrykt det, karakterisere den menneskelige side af det jordiske menneskes samlede natur som "Søluften i nærheden af dette hav". Og ønsker man en nærmere forklaring på de dybereliggende årsager til eksistensen og fremkomsten af denne søluft, da vil man have gode muligheder for at komme på sporet, dersom man undersøger den efterhånden veltjente symbolskitse (Se skitsen lektion 20). Gennem en analyse af felt B vil man her kunne konstatere, hvorledes den sidste halvdel af dyreriget -altså det jordiske menneskerige -er karakteriseret ved, at grundenergiene på betydningsfuld måde er ved at ændre konstellation. Først og fremmest er tyngdeenergien stagneret og udviser dertil tilbagegang. Den praktiske virkning heraf er bl.a. den førnævnte forfinelse af menneskets fysiske organisme. Samtidig er intelligensenergien og følelsesenergien i mærkbar fremgang. Dette giver sig i praksis udslag i de højere åndelige evners frembrud, hvoraf ikke mindst naturvidenskaben og de humanistiske kulturinstitutioner herunder de humane religioner -er et resultat. Endvidere er hukommelsesenergien og instinktenergien i mærkbar tilbagegang, hvad der i praksis giver sig udslag i stadigt tiltagende vanskeligheder ved automatisk at holde sig i kontakt og overensstemmelse med dyrerigets traditioner -herunder ikke mindst dets moralkodex. Utallige konflikter opstår og vil fremdeles opstå indtil menneskets udvandring fra dyreriget er fuldbyrdet, og det skyldes, at netop dyreriget i det samlede kredsløb indtager en ganske særlig position. Det indtager en position, der frem for alt betegner et vendepunkt i væsners moralliv. Thi mens de hidtil har været henvist til at opretholde deres liv på egoistisk grundlag, skal de nu til at indstille sig på at

opretholde det på altruistisk og dermed næstekærligt grundlag. For det rige, de er på vej imod, er som allerede antydnet et rigtigt menneskerige, nemlig derved, at det totalt hviler på næstekærlighedens grundlag. Intet under da, at overgangen fra dyreriget til det rigtige menneskerige erkendetegnet ved konfliktsituationer. Konfliktsituationer, der endog i deres afsluttende fase vil komme til at tage form af "de sidste tider", således som det bl.a. er bebudet i Bibelen.

Dyreriget og de sidste tider

14.

Vi skal nu rette opmærksomheden mod de stadier af dyreriget, som den jordiske menneskehed endnu har tilbage at vandre, før den definitivt er overgået til at repræsentere det rigtige menneskerige på jorden. Det vil igen sige, at vi skal rette opmærksomheden mod menneskehedens umiddelbare fremtid! Vort formål hermed er at undersøge, hvilke principielle træk denne fremtid og dermed disse sidste stadier er præget af.

Som udgangspunkt vil vi vælge at gøre status over menneskehedens nuværende situation! -Fra Martinus side erklæres det, at denne situation i allerhøjeste grad kan betragtes som et vidt fremskredent stadium af netop den tilstand, der i Bibelen er forkyndt som "de sidste tider". Blandt andet hedder det jo, at denne tilstand vil være kendetegnet ved, at djævelen skal rase i al sin magt og væld.

Hvad vil det nu sige, at djævelen skal rase i al sin magt og væld? Det vil ifølge Martinus sige, at dyrerigets dræbende traditioner parret med intelligensens frembringelser på det dræbende princips område skal komme til udfoldelse i en målestok, som der aldrig har været set magen til før.

En sådan tilstand er menneskeheden altså på vej til at kulminere i, og det skyldes først og fremmest den omstændighed, at samme menneskehed i stadig større målestok antager den materialistiske livsholdning. Årsagen hertil er igen at søge i religionernes svindende magt og indflydelse på den ene side og i naturvidenskabernes tiltagende magt og indflydelse på den anden side. Og det tilføjes, at der er en ganske bestemt sammenhæng i denne særlige magtkamp og magtbalance. På den ene side vil der hos religionerne kunne iagttages en total mangel på evne til at tilpasse "den hellige lære" til nutidens krav til logik og videnskabelighed.

På den anden side vil der i ikke mindre grad hos naturvidenskaberne kunne iagttages resultater, der i vid udstrækning afslører og blotlægger denne mangel på logik og videnskabelighed i de forskellige religioners hellige lære. F.eks. er det totalt umuligt at forene den naturvidenskabelige skabelsesberetning med den bibelske skabelsesberetning, dersom denne sidstnævnte tages bogstavelig.

Og hvad mere er: naturvidenskaben er i stand til at føre empirisk bevis for, at det er dens skabelsesberetning, der er den rigtige, hvad den bibelske skabelsesberetnings fortalere ikke hverken kan eller vil indlade sig på at forsøge for sit vedkommende. Her på sidstnævnte område kræves det, at man skal tro blindt, hvorimod det inden for naturvidenskaberne kræves, at man skal foretage undersøgelser, undersøgelser og atter undersøgelser, som så igen kan gøres til genstand for logisk analyse og behandling. Følgen af denne forskel på målsætning og metode er, at naturvidenskaberne vinder terræn med hensyn til dette at kunne påvise "sandhed". Et terræn, der i adskillige -for ikke at sige de fleste -tilfælde vindes på religionernes bekostning, idet disses udsagn ved samme lejlighed ofte dokumenteres som "usandhed".

I virkeligheden er denne magtkamp mellem naturvidenskaberne og religionerne et fysisk manifesteret udtryk for tendensen i den ændring af grundenergiernes konstellation, som skitsen i lektion 20 illustrerer. Dette fremgår af, at naturvidenskabernes virksomhed så godt som udelukkende baserer sig på omsætning af intelligensenergi, mens derimod religionernes virksomhed ved deres krav om "tro" først og fremmest forudsætter omsætning af instinktenergi suppleret med elementær følelsesenergi. Og her kan det tydeligt på symbolskitsen ses, at tendensen i konstellationsændringen er i naturvidenskabernes favør samtidig med, at den er i trosreligionernes disfavør, hvad der rent praktisk giver sig udtryk i, at flere og flere mennesker i stigende grad føler sig tiltrukket af den naturvidenskabelige aktivitet og tænkemetode samtidig med, at de i tilsvarende grad er tilbøjelige til at vende den religiøse aktivitet og tænkemetode ryggen. Naturvidenskaberne kendetegnes dermed ved fremgang og religionerne ved tilbagegang, og det vil af symbolskitsen kunne forudses, at denne tendens vil fortsætte indtil et tidspunkt, hvor trosreligionerne definitivt er affolkede til fordel for naturvidenskaberne. Men netop heri ligger samtidig kimen til menneskehedens største katastrofe, nemlig den katastrofe, der i form af en veritabel dommedag vil betegne kulminationen af de såkaldte "sidste tider".

At dette sidstnævnte med så stor sikkerhed kan forudsiges, beror på følgende forhold: Først og fremmest beror det på, at naturvidenskaberne, der altså har en så stor indflydelse på det moderne menneskes tænkesæt, betjener sig af en forskningsmetode (måle-og vejemetoden), der på forhånd udelukker den fra at komme til erkendelse af tilværelsens åndelige realiteter. Og i fortsættelse heraf skyldes det, at den samme naturvidenskab i tillid til sin forskningsmetodes ufejlbarlighed samt udtømmende natur, på grund af de ved denne metodes anvendelse fremkomne resultater lader sig forlede til at mene, at der slet ikke findes åndelige realiteter -i hvert fald ikke i metafysisk forstand. Og endelig skyldes det, at nævnte naturvidenskab med hele sin autoritet forkynder denne opfattelse til omgivelserne -altså til mennesket i hverdagen.

Det drejer sig her om en forkyndelse, der f.eks. er totalt udrenset for enhver bekræftelse på noget guddommeligt eksistens, og der er i tilknytning hertil tale om en forkyndelse, der lader den fysiske materie indtage en altdominerende plads i tilværelsen. Der ér kun denne materie. Den alene er basis for ethvert forekommende fænomen i tilværelsen, hvad enten det direkte lader sig materielt identificere eller ej. Det være sig såvel fysiske genstande som det, vi f.eks. kalder tanker, følelser, bevidsthed, liv, forstand, samvittighed, ansvarsfølelse og forestillinger. Det er kort og godt en forkyndelse, ifølge hvilken materien er livets ophav og herre, og det er ydermere en forkyndelse, der har, hvad man kan kalde for "et-livs-teorien" til konsekvens. Det levende væsen lever kun, så længe dets fysiske organisme består, simpelt hen fordi det hundrede procent er identisk med denne fysiske organisme. Når derfor nævnte organisme går under, da går ifølge den materialistiske forkyndelse også det levende væsen betragtet som individualitet og personlighed under. I sandhed: materien har for denne forkyndelses udøvere og tilhængere vundet kampen om førstepladsen i tilværelsen, thi den rangerer endog over det Noget, der konstaterer dens eksistens og væsen.

Foreløbig har den naturvidenskabelige forskning altså resulteret i det materialistiske dogmes tilblivelse og delvise udbredelse. Det er et meget stærkt dogme, dels fordi det fremgår af tilsyneladende ubestridelige kendsgerninger, og dels fordi flertallet af mennesker savner forudsætninger for at gøre det til genstand for en tilstrækkelig vægtig ransagelse og kritik, og det medfører, at det langsomt men sikkert vinder stadig større indpas i den kollektive menneskelige bevidsthed. Men i takt hermed øver det også en bestemt indflydelse på det enkelte menneskes almindelige livsholdning, en indflydelse, der helt er i kontakt med dets idéindhold.

Hvad er da dette idéindhold? -Det er et idéindhold, ifølge hvilket mennesket såvel som ethvert andet levende væsen med alt, hvad det repræsenterer, reduceres til en serie selvstændigt fortløbende bio-

kemisk-elektriske processer knyttet til den materie, der danner organismen. Det er et idéindhold, ifølge hvilket hele det levende væsens personlighed med alt, hvad den rummer af begavelse, længsler, drømme, sans for moralske værdier osv. osv. indtil hundrede procent er bestemt af disse selvstændigt forløbende biokemisk-elektriske processer, hvilket igen vil sige et idéindhold, der reducerer det levende væsen til slet og ret at udgøre en biokemisk-elektrisk robot, og hvilken robot oven i købet er et totalt sagesløst og hjælpeløst offer for sin egen tilblivelse. Det er i fortsættelse heraf et idéindhold, der totalt udelukker en dybere mening med tilværelsen og dermed også på forhånd udelukker en dybere hensigt med den enkeltes skæbne -god som ond. Det er et idéindhold, ifølge hvilket livet og dets udvikling hundrede procent er et produkt af tilfældigheder og tilfældigheders tilfældigheder samt ifølge hvilket det dybest set er lige meget, om livet opstod eller ej, lige som det dybest set er lige meget, om resultatet af den forløbne udvikling er blevet det, det er, eller det i stedet var blevet noget helt andet, f.eks. en serie åndsvagt lallende idioter og kødklumper. I det hele taget er al ting ifølge dette idéindhold dybest set uden betydning, idet der ingen som helst objektiv mening er knyttet til noget som helst. Hvad man vil opfatte som en mening med et eller andet er kun en mening pr. vedtægt! Det er kun en mening, fordi man subjektivt vedtager at opfatte det sådan, og ikke fordi det har relation til en bestemt objektiv verdensorden eller verdensplan, hvis indflydelse alt eksisterende er underlagt. Det materialistiske dogme afslører dermed at rumme et idéindhold, der, efterhånden som det klarere og klarere går op for hvert enkelt menneske, er egnet til såvel at desillusionere menneskeheden fuldstændigt som egnet til at appellere til udfoldelse af egoisme i en hidtil ukendt målestok. Thi når der kun er dette ene liv, og der til dette liv ydermere kun knytter sig den mening, man selv pr. vedtægt tillægger det, hvad kan da være mere nærliggende end at fylde det med så megen livsoplevelse som muligt og vel at mærke tilfredsstillende livsoplevelse. Hvad kan være mere nærliggende end at bringe sig i besiddelse af alle de livsgoder, man overhovedet kan skrabe sammen? Set i dette perspektiv kan der i hvert fald ikke være noget som helst fornuftigt i at give afkald på noget som helst -og da slet ikke af hensyn til næsten. Ganske vist har også næsten grund til at se sådan på tingene, men hvorfor skulle man vise næsten hensyn, hvis det kan medføre, at livsgoder går ens egen næse forbi? Det må da blive næstens egen sag, om vedkommende kan skaffe sig livsgoder eller ej, og det må det ikke mindst, når der ikke findes nogen højere magter, overfor hvem man senere skal stå til regnskab for sine gerninger. I øvrigt er næsten såvel som man selv jo kun en tilfældig materiekombination, der tænker, føler og handler -kort sagt virker på den måde, den ifølge sin tilfældige sammensætning netop må og skal; og den dag, det hele er forbi, da er det jo strengt taget ligegyldigt, om man har fået meget eller lidt ud af livet, ligesom det er totalt ligegyldigt, hvordan man har levet sit liv. Ja, det er endog så ligegyldigt, at ingen som helst med nogen virkelig ret hverken kan bebrejde eller kritisere én for det. For som sagt ér man jo blot en bio-kemisk-elektrisk robot opstået ved en tilfældighed og virkende ifølge sine egne suveræne love. Og fremføres sådanne bebrejdelser så alligevel, ja, da er også dette aldeles ligegyldigt. Thi ikke alene vil denne kritik og disse bebrejdelser aldrig nogen sinde komme til at nå eller angå én, idet man jo ved døden definitivt er ude af tilværelsen; tilmed er den kritiserende part selv intet andet end en biokemisk-elektrisk robot, som der ikke er nogen som helst grund til at tage alvorlig eller højtidelig, idet ikke alene dens kritik og bebrejdelser hænger frit svævende i luften, men tilmed blot er udslag af selvstændigt virkende kemisk-elektriske processer, som der tilfældigvis er givet anledning til, men som der ellers ikke er forbundet nogen virkelig mening med.

—Ja, kære læser, således kunne man blive ved side efter side, dersom man satte sig for at belyse de sande konsekvenser af det materialistiske dogmes overensstemmelse med virkeligheden. Og det ville i tilfælde af en sådan fortsættelse stadigt tydeligere komme til at fremgå, hvorledes dette dogme berøver det levende væsen og dermed også mennesket enhver værdighed, samt hvorledes det gør en total nedskrivning af overhovedet alle værdier til nul aktuel og påkrævet. Og ikke mindst ville det med

stadig større grumhed afsløre sig, hvorledes overhovedet alt er absurd. Hele tilværelsen vil afsløre sig som én stor absurditet, der bliver jo større, des mere energisk man efterlyser en virkelig objektiv mening. Og netop heri ligger det farlige ved nævnte materialistiske dogme. Ganske vist er det ikke i overensstemmelse med virkeligheden, men de, der forkynner det -såvel de naturvidenskabelige publikatører som flertallet af naturvidenskabsmændene selv -tror, at det er det; og de gør dertil for en stor dels vedkommende et ihærdigt arbejde for også at få samtlige andre til at tro det. Og lykkes dette, da vil de menneskelige konsekvenser blive lige så uundgåelige, som det er tilfældet, dersom omtalte materialistiske dogme virkelig var sandt. Menneskeheden vil disillusioneres. Alle værdier vil blive nedskrevet til nul -således ikke mindst de etiske. Moral og moralsk fordring vil blive et spørgsmål om vedtægt. En vedtægt, der kan laves om og tilpasses de øjeblikkelige interesser lige så tit, det skal være, og den aktuelle magtfordeling i øvrigt gør det muligt. Egoisme, materialisme, kynisme, overfladiskhed, svindel og bedrag vil tage overhånd i en ukendt målestok, og det vil blive regnet for ren tåbelighed at tale om ærefrygt for livet længere, end de personlige interesser tåler det. Svangerskabsafbrydelser på den ene side og hidtil utænkelige biologiske eksperimenter på den anden side vil høre til dagens orden.

FLENSBORG AVIS

Onsdag den 23. september 1964

Børn produceret i reagensglas

Glasgow. Den italienske videnskabsmand Danielle Petrucci hævder at have „produceret“ 27 børn i reagensglas. Han skal i reagensglas have befruglet et æg fra en kvinde med mandlige sædceller. Fostret er derpå placeret i en kunstig livmoder og senere overført til livmoderen på en kvinde, som derpå har født barnet normalt.

Ifølge britiske blade er Petruccis 27 reagensglasbørn mellem fem måneder og fem år gamle. De lever normalt og bor forskellige steder i Italien, men vil aldrig få at vide, hvordan de blev udførelt, siger Petrucci.

-Ja djævelen vil i sandhed komme til at rase i al sin magt og vælde den dag, det materialistiske dogme definitivt har vundet, indpas i den kollektive menneskelige bevidsthed. Det vil være Nuet der tæller, og man vil kun have sin egen magt og styrke såvel fysisk som psykisk at regne med. Og ud over hvad netop Nuet kan bringe, er der intet at håbe på og intet at vente, men kun en grufuld meningsløshedens tomhed at stirre ind i, i samme øjeblik evnen til at udfylde dette Nu glipper. Det materialistiske dogme vil dermed usvigelig sikkert lede menneskeheden frem til dens hidtil største konflikt. En konflikt, der i sine sidste stadier vil antage karakter af en desperat krise og sluttelig munde ud i netop den katastrofe, der i Bibelen er profeteret som „dommedag“ menneskeheden store katastrofe fremkaldt af den menneskelige fornedrelse. Menneskeheden vil da rent principielt befinde sig i den samme position, som var gældende for den fortabte søn i Kristi lignelse, dér hvor han befinder sig i det yderste mørke og her æder sammen med svinene. Og mod himlen vil der løfte sig et hidtil uhørt skrig om hjælp og trøst. Menneskeheden vil tværs gennem alle intellektuelle og ateistiske fordomme længes tilbage til den forsvundne Fader, og den vil sætte alle disponible kræfter ind på at

finde en vej, der leder ud af mørket og frem mod en genforening med denne Fader. Og som i lignelsen, således også her: Faderen vil i tidens fylde selv komme den fortabte søn i møde og kærligt byde ham velkommen tilbage til det fædrene hus og den tabte lykke. Og fedekalven vil blive slagtet, og der vil blive indbudt til fest, for at den fortabte søns tilbagekomst til den guddommelige bolig kan fejres. -Menneskeheden har endegyldigt kulmineret i dyreriget og det dræbende princips mørke.

15.

Vi har hermed beskæftiget os med de perspektiver, det materialistiske dogme indebærer for menneskeheden, efterhånden som dets udbredelse vinder frem. Tiden, der holder på, her hvor disse linier skrives, er en tid, hvor netop dette dogme befinder sig i et vældigt tilløb til at erobre menneskehedens forestillingsverden. Ad utallige kanaler baner det sig vej frem til det enkelte menneske, og i mængder af tilfælde vinder det anerkendelse på grund af sin tilsyneladende snusfornuft og ubestridelighed. Det materialistiske dogme befinder sig altså for øjeblikket i sin erobringsfase, der ikke må forveksles med den fase, hvor konsekvenserne af dets position og indflydelse i den kollektive, menneskelige forestillingsverden i al deres magt og væld vil vise sig. Denne sidstnævnte fase, som det vil være korrekt at betegne som virkningsfasen, vil først vise sig på et noget senere tidspunkt, nemlig på det tidspunkt, hvor nævnte dogmes perspektiver og idéindhold i al sin frygtelighed går op for mennesket og i kontakt hermed begynder at afføde skæbnesvangre virkninger på dets livsholdning. Og det vil såvel dreje sig om virkninger, der har form af fortvivlelse, håbløshed og desillusion som virkninger, der viser sig i form af kulminerende egoisme, selvoptagethed, overfladiskhed og hektisk livsnydelse. Virkningsfasen er således en periode af det materialistiske dogmes eksistensforløb, der fortrinsvis hører den nærmeste fremtid til. Og som det vil forstås, er det netop i denne periode, de såkaldte "sidste tider" vil kulminere. I sin fortvivlelse vil menneskeheden imidlertid da gøre en kraftanstrengelse for at finde udveje for redning, og den vil i sin søgen efter sådanne med voksende interesse rette sin opmærksomhed mod personer, institutioner og kræfter, der fornægter og bekæmper netop det dogme, der er skyld i elendigheden: det materialistiske dogme. Og dermed vil endnu en ny fase tage sin begyndelse, nemlig en fase, der på en og samme tid kan betegnes som det materialistiske dogmes undergang og den åndelige videnskabs mellemkosmiske gennembrud. Denne nye fase vil nemlig være kendetegnet af en hurtigt voksende interesse for muligheden af en metafysisk løsning på livets mysterium samtidig med, at den vil være karakteriseret ved en endegyldig erkendelse af det materialistiske dogmes utilstrækkelighed som løsning på livsmysteriet betragtet. Og netop dermed vil den åndelige videnskab blive taget op til dyrkelse -og vel at mærke til en dyrkelse, der hvad omfang og indsats angår med lethed vil kunne tåle sammenligning med den, vor tid ser naturvidenskaberne blive til del. Universiteter og læreanstalter samt laboratorier og forsøgsanlæg for åndelig videnskab vil komme til syne. En indgående udgranskning af alt, hvad fortidens store vise og metafysiske forkyndere har udtalt, vil tage sin begyndelse, og en verdensomspændende række parafysiske forsøg og eksperimenter vil under streng videnskabelig kontrol blive indledt. Alle kræfter vil kort sagt blive sat ind på at udfri menneskeheden af den fornedrelse og det åndelige mørke, den gennem sin antagelse af det materialistiske dogme er blevet opslugt af. Og netop dermed vil den absolut sidste periode af menneskehedens tilknytning til dyreriget være indledt, en periode, der foruden de netop nævnte enkeltheder vil være kendetegnet af høje, guddommelige væseners tilsynekomst, nemlig væsener, der som guddommens højt indviede repræsentanter er udsendt for både at yde fornøden hjælp og assistance og for at byde menneskeheden velkommen tilbage til Faderen. Et nyt tilværelsesplans morgenrøde tegner sig dermed på menneskehedens mentale himmel, et tilværelsesplan, hvor livet og kærligheden til næsten uindskrænket er i centrum for væsenernes interesse.

Spørgsmål til lektion 55

1. Hvilket af de seks tilværelsesplaner tilhører mennesket?
2. Hvilket tilnavn har det tilværelsesplan, mennesket tilhører, og b) hvilket nummer vil det være naturligt at give det?
3. Nævn dyrets primære interesseområder.
4. Hvilke træk er det, der markerer virkelig menneskelighed?
5. En undersøgelse af tendensen i ændringen af grundenergiernes kombination fra det rene dyrerige til det jordiske menneskerige på skitsen i lektion 20 udviser træk, der fremgår af følgende spørgsmål:
a) hvorledes viser det sig i praksis, at tyngdeenergien er stagneret og begynder at være i tilbagegang?
b) hvorledes viser det sig, at intelligens- og følelsesenergien er i mærkbar fremgang? C) hvorledes viser det sig, at instinkt- og hukommelsesenergien er i tilbagegang?
6. Til forklaring af de utallige konfliktsituationer, der optræder i det jordiske menneskerige, kan man henvise til, at dyreriget, hvortil det jordiske menneskerige hører, indtager en speciel position i det samlede kredsløb. På hvilken måde er denne position speciel (med relation til de omtalte konfliktsituationer)?
7. Hvorledes fortolker Martinus begrebsdannelsen: "Djævelen skal rase i al sin magt og væld".
8. Hvorledes går det til, at stadig flere og flere mennesker antager den materialistiske livsholdning?
9. Hvilke træk ved det materialistiske livssyn er det, der gør dette livssyn direkte livsfarligt for menneskeheden at omgås?

Løsningen til lektion 54's opgavetillæg

- 1) De seks underbevidsthedsgrundenergi i en af de seks mulige grundkombinationer
- 2) Ja
- 3) Ændringen af grundenergiernes indbyrdes kombinationsforhold i den sjælelige struktur
- 4) Seks – et for hver af den sjælelige strukturs seks mulige grundkombinationer
- 5) 1) De enkelte spiralafsnit, 2) udviklings- og udviklingsepokerne, 3) de seks kosmiske tilværelsesplaner.
- 6) 1) Instinktplanet, 2) tyngdeplanet, 3) følelsesplanet, 4) intelligensplanet, 5) intuitionsplanet, 6) hukommelsesplanet.
- 7) Et overordnet plan dannet af det levende væsens evighedslegeme med det heri indlejrede skæbneelement
- 8) Moderenergien
- 9) Det udgør i enhver henseende de øvrige tilværelsesplaners bærende fundament

10) a) 1. Planteriget, 2. Dyreriget, 3. det rigtige menneskerige, 4. visdomsriget, 5. den guddommelige verden, og 6. salighedsriget eller mineralriget. b) 1 og 2 og samt 6

11) En nærmere bestemt kategori af levende væseners fysiske organismer

12) Planterige og dyrerige er rent fysiske planer. Det rigtige menneskerige er overgangsplan fra kredsløbets fysiske afsnit til dets åndelige afsnit. Visdomsriget og den guddommelige verden er rent åndelige tilværelsesplaner, medens salighedsriget danner overgangsplan fra kredsløbets åndelige afsnit til dets fysiske afsnit. I det fysiske afsnit fremtræder salighedsriget som mineralrige

13) Kun ét

P. B. -J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus.